

Twee jaar lang heb ik de omgeving afgezocht naar de groene specht – in Huizen, Valkeveen en Oud Bussum heb ik gespeurd, maar ook in Boekestein, Hilverbeek tot in Gooilust toe; al naar gelang het seizoen hoorde ik hem dagelijks lachen.

Lars Bech

Omtrekkende bewegingen

In dode bomen, op het gras of in tuinen, overal keek ik rond en heel af en toe ving ik een glimp van het zeldzame dier op, maar gelegenheid om hem te filmen kreeg ik niet.

Het werd intussen het jaar 2000 en opnieuw was het maart, dus hoog tijd om gericht te zoeken. Ik fietste weer een laan in en zag hem plotseling verwoed mierenpoppen pikken, hij – of was het dit keer het vrouwtje – had door de drukke werkzaamheden geen oog voor de belager. Ik zette de fiets neer en een dikke boom tussen ons houdend kwam ik stil dichterbij met de telelens in de aanslag. Ik maakte wel vijf minuten film en bekeek later thuis enthousiast de geschoten beelden. Dat was vierentwintig maart. Enkele dagen later deed ik het nog eens dunnetjes over. Hij zat daar vooral rond acht uur 's morgens. Dit keer zocht ik een grote den op om hem op een zaterdag verdekt opgesteld op te wachten.

Op een gegeven ogenblik streek hij vlakbij neer en bijna beeldvullend kon ik hem in de videolens krijgen. De plaggen spatten driftig in het rond toen hij onder het gras een compleet mierennest met poppen aantrof die hij met zijn lange tong (wel 10 cm) oplepelde.

Toen ik een week of wat later het gebied weer opzocht en in de laan stond op te letten hoorde ik hem luid roepen en kort

daarna weer, alsof ik hem in de weg stond. Nu wist ik zeker dat dat de boom was waar hij zijn nest had.

Na eerst een schuilhut geprobeerd te hebben die wat opvallend langs de weg stond, bleek ik toch beter af met een dennetje waar ik onder kroop. Vreesde ik aanvankelijk aan de verkeerde kant van de boom te zitten (er zaten verschillende gaten in de beuk), achteraf kwam het toch goed en ik had gelukkig nog drie weken de tijd om hem telkens vast te leggen. Na eerst het rode licht en het geluid van de camera gedoofd te hebben kon ik tevreden vaststellen dat hij noch iets van mij, noch iets van de opnamen gemerkt had. Wel kwam er af en toe een duif argeloos kijken, ook een zwarte kraai riep hem 's avonds dreigend toe en zowaar een ekster waagde nog een blik in het hol. Rook hij de volwassen vogel? Wie zal het zeggen?

Al met al was ik anderhalf à twee uur zoet met het wachten op de specht. Als hij dan eindelijk kwam maakte hij eerst omtrekkende bewegingen, deed alsof hij ergens insecten zocht, om tenslotte de jongen te voeren. Dan maakte hij opnieuw misleidende bewegingen rondom de boom en vloog vervolgens weg.

Op 14 juni heb ik weer de wacht betrokken, maar hij kwam niet opdagen en toen heb ik er een

punt achter gezet. Met een volstaan gevoel toog ik huiswaarts. Later zag ik een gespikkelde specht op het gazon, klaarblijkelijk een jong exemplaar, hij was twee maanden oud en zat goed in de kleren.

Overigens schreef Jaap Taapken in het laatste Vogeljaar (48.6) dat de groene specht het vanwege een nat najaar erg moeilijk heeft en zelfs verdwenen lijkt.

De mijne is tot op heden (16 januari 2001) niet gesignaleerd en mijn stille hoop is weg dat hij in een boomholte op betere tijden wacht.

Groene specht (tekening: Maria Zwart)